

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Roskilde-Riim

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 138. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1814_222-txt-shoot-idm6647.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Femte Kristjan, mon du ogsaa var
Nær i Frændskab med Kong Valdemar?
Uopløselig din Hæderskrands
Knyttet er i Lovens Bog til hans,
Solen rødmede i Vest saa lav,
Speilede sig glimrende i Hav,
Og forgyldte eders Kongenavn
Paa den seierrige Orlogsstavn.
Ja, Kong Kristjan! begge Valdemare
I din Kongedaad sig aabenbare,
Nørrig og sin Lagabæter saae
Med sin Adelsteen i den opstaa.
Du med Loven vilde Landet bygge,
Som ei meer opholdtes af sin Aand,
Du til Hjertet vilde Korsets Skygge
Se at fæste med et Ridderbaand.
Ak! kun Tro, ei Lov kan Lande bygge,
Magtesløs er Korsets tomme Skygge;
Dog, naar Lov er Troens ægte Søn,
Kan enstund sin Moder han beskytte,
Hun ham laaner af sin Kraft til Løn,
Og enstund han staar som Husets Støtte.
Ak! men Stunden varer kun saa kort,
139Voxne Søn sig til en Kæmpe drømmer
Moderværget kaster han da bort,
Daarlig han sin egen Kraft berømmer,
Støtte vil han ei det gamle Hus,
Men et nyt opbygge paa dets Grus;
Gamle Mo'r nedsørger sig i Graven,
Stolte Søn det seer foruden Graad,
Til han mærker paa sin Hyttes Raven,
At Forfængelighed var hans Daad.
Da han mærker, til et dygtigt Hus
Skal der meer end Træ og Leer og Grus,
Der skal Grundvold, som kan ligge fast,
Der skal Kalk, som Stenene kan binde,
Ellers falder ved det første Kast
Hytten ned med alle sine Pinde.
Dog, naar Huset vi paa Hæld mon skue,
Naar det vidt gaar over vor Formue
Det med Kløgt og Størke op at rette
Maa vi under det jo Støtter sætte,
Om vi end med Sorg det forud veed,
De tilsidst vil rive Huset ned,
Derfor signet være, Kristjan du!
Du hjalp til, at ei det faldt endnu,
Du hjalp til, at end dog Korsets Skygge
Gjælde kan i Nord for Riddersmykke;
Under Skyggen staar du som du var,
140Som en Broder til Kong Valdemar,
Og en Absalon stod ved din Side,
Gav sin Kirkeskraa saagodt som han,
Og med Hedninger han maatte stride,
Tykt de flokkedes mod Daneland;
Denne gang heed Absalon Hans Bager
Masius var Heltens Vaabendrager.
Dog igien, jeg, *Bibel*, dig maa love
Ei paa Valen eller salte Vove,
Blinkede det blanke Bispesværd,
Hvor du raader, kan Man ei behøve
Kirkens Kiæmper udi Ledingsfærd,
Dertil bruger Man en Gyldenløve,
Naar en Adelaer og sover hen,
Tvende Juler har Man flux igien.
Ja, o Bibel! naar kun du maa raade,
Trænger Kirken ei til haarde Staal,

Du den frelse kan af al sin Vaade,
Hvast er Intet som dit Tungemaal.
Dette Sværd kun blottede Hans Bager,
Det kun svang hans djærve Vaabendrager,
Der en vantro Flok af Lin og Silke
Med forgyldte Blomsterstilke
Vævede et Tryllebind,
Vilde det om Kongetinde
Snoe saa fast, at Syn og Sind
141Det var mægtigt at forblinde
Siig os Preusen, hvad du vandt
Der du snild dig selv ombandt
Med det Bind, som vore Præster
Sønderhug med Aandens Sværd!
Var de fine, franske Gjæster
Ogsaa al den Høitid værd?
Sandt er det i Kalken fin
Skienked de en herlig Vin,
Man det mærked paa dens Brusen,
Du var Dronning under Rusen,
Men din Dronningrus var kort,
Slige Vine dampe bort,
Og hvad syntes dig om Bærmen!
Bibel, nei du er et Sværd
Meer end Guld og Ære værd,
Selv du stærke kan de Arme
Som dig løfte vil i Tro,
Du kan Hjertets Jord opvarme,
Saa derinde maa opgro,
Mens du hugger Saar i Saar,
Kiærlighedens favre Blomme;
Trods al Vind af Verdens Domme,
Duftende den evig staar.
Gud kun veed, om du, Hans Bager,
142Om din djærve Vaabendrager,
Der i løfted stærken Arm,
Havde Rosen udi Barm;
Masius, for sygelig
Var den uidentvivil hos dig,
Det var din, ei Sværdets Brøde,
Og den kom sig, før du døde.
Bibel, ja du er et Sværd,
Meer end Pris og Ære værd,
Lyftes du med ærlig Arm,
Skiøndt sig knytte Hjertets Aarer,
Du din egen Kiæmpes Barm,
Tit og dybt men kiærlig saarer,
Saa at Rosens tørre Rod
Vandes med det varme Blod,
Saa den dog tilsidst maa skyde,
Knoppen Svøbet giennembryde.
Bibel, ja du er et Sværd,
Som er Pris og Ære værd;
Med dig hugged Absalon,
Men, o se! i Kingos Haand
Til et Træ du dig forvandler,
Alt som gamle Aarons Stav,
Blomster du og modne Mandler
Bærer nær ved Luthers Grav.
143Thomas Kingo! o du Giæve!
Lærte dig din Farfar saa
Tepperne med Konst at væve
Som vel seent skal Mage faae,
Tepperne, som nu Man vrager,
Men dog skinne skal i Kor,
Naar hver Modens Teppemager

Smuldrer med sit Væv i Jord.
Nei, kun Han, som uden Hænder
Himmelteppet bredt udspender
Sort og hvidt og rødt og blaat,
Sprængte det med Blommer klare,
Som Hans Konst os aabenbare,
Som os minde om Hans Slot;
Han var selv din Læremester,
Lærte dig med Konst at virke
Tepperne, som i Hans Kirke
Skinned paa de høie Fester,
Rundt at strø de Blommer klare,
Som Hans Finger aabenbare.